

V. JURISPRUDENȚĂ ÎCCJ

• ABSTRACT

RIL

Regarding the activity of the High Court of Cassation and Justice (Judge Panel on the appeal in the interest of the law), three decisions of acceptance were issued regarding: Law no. 85/2014 on insolvency prevention and insolvency proceedings; Labor Code, G.D. no. 250/1992, G. O. no. 6/2007, approved with amendments by Law no. 232/2007, G.O. no. 10/2008, approved with amendments by Law no. 177/2008; Criminal Code, Criminal Procedure Code.

HP

In relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the settlement of certain legal matters), six decisions were published regarding: Law no. 50/1991 on the authorization of the execution of construction works, Framework Law no. 153/2017 on the salaries of staff paid from public funds, Code of Civil Procedure; Law on pre-university education no. 198/2023, National Education Law no. 1/2011, Methodological Norms (...) approved by OME no. 4.050/2021; Criminal Code, Tax Code and Fiscal Procedure Code.

RIL

DECIZIE ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 14/2024
(M. OF. NR. 1040/16.10.2024): ART. 57 ALIN. (2) ȘI (3)
DIN LEGEA NR. 85/2014 PRIVIND PROCEDURILE
DE PREVENIRE A INSOLVENȚEI ȘI DE INSOLVENȚĂ

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 14/2024 (M. Of. nr. 1040 din 16 octombrie 2024)	Complet RIL	Art. 57 alin. (3), coroborat cu art. 57 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	<i>Prerogativa creditorului majoritar de desemnare a administratorului judiciar ori a lichidatorului judiciar poate fi exercitată cel mai târziu la data primei ședințe a adunării creditorilor, având ca ordine de zi confirmarea/desemnarea administratorului/lichidatorului judiciar.</i>

În M. Of. nr. 1040 din data de 16 octombrie 2024, s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 14/2024** pentru admiterea recursului în interesul legii privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 57 alin. (3), coroborate cu dispozițiile art. 57 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 57 alin. (3), coroborat cu art. 57 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

„Art. 57

(2) În cadrul primei ședințe a adunării creditorilor, creditorii care dețin mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot pot decide desemnarea unui administrator judiciar, stabilindu-i și onorariul. În cazul în care onorariul se va achita din fondul constituit potrivit prevederilor art. 39 alin. (4), acesta va fi stabilit pe baza criteriilor prevăzute în

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar desemnat provizoriu, stabilindu-i onorariul. În această din urmă situație nu va mai fi necesară confirmarea judecătorului-sindic. Prima ședință a adunării creditorilor va avea în mod obligatoriu pe ordinea de zi atât confirmarea/desemnarea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, cât și stabilirea onorariului acestuia.

(3) Creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar ori lichidator judiciar în locul administratorului judiciar sau lichidatorului judiciar provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu/lichidatorul judiciar provizoriu și să îi stabilească onorariul”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 14/2024

Prin Decizia nr. 14/2024, ÎCCJ (Complet RIL) *a admis* recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în consecință, a stabilit că: **„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 57 alin. (3), coroborate cu dispozițiile art. 57 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, prerogativa creditorului majoritar de desemnare a administratorului judiciar ori a lichidatorului judiciar poate fi exercitată cel mai târziu la data primei ședințe a adunării creditorilor, având ca ordine de zi confirmarea/desemnarea administratorului/lichidatorului judiciar”.**

DECIZIE ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 13/2024
(M. OF. NR. 1052/21.10.2024): NEINCLUDEREA INDEMNIZAȚIEI
DE HRANĂ ÎN BAZA DE CALCUL AL INDEMNIZAȚIEI
DE CONCEDIU DE ODIHNĂ

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 13/2024 (M. Of. nr. 1052 din 21 octombrie 2024)	Complet RIL	Art. 150 din Codul muncii, Art. 7 din H.G. nr. 250/1992 Art. 22 din O.G. nr. 6/2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007 Art. 23 din O.G. nr. 10/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008	<i>Indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.</i>

În M. Of. nr. 1052 din data de 21 octombrie 2024, s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 13/2024 pentru admiterea recursului în interesul legii privind neinclusiunea indemnizației de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.**

Obiectul recursului în interesul legii

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 150 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul muncii), art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare (Hotărârea

Guvernului nr. 250/1992), art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, cu modificările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 6/2007), art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 10/2008), indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici?

Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare

„Art. 150

(1) Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.

(2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin. (1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu.

(3) Indemnizația de concediu de odihnă se plătește de către angajator cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de plecarea în concediu”.

H.G. nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare

„Art. 7

(1) Pe durata concediului de odihnă, salariații au dreptul la o indemnizație calculată în raport cu numărul de zile de concediu înmulțite cu media zilnică a salariului de bază, sporului de vechime și, după caz, indemnizației pentru funcția de conducere, luate împreună, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează zilele de concediu de odihnă.

(2) Media zilnică a veniturilor prevăzute la alin. (1) se stabilește în raport cu numărul zilelor lucrătoare din fiecare lună în care se efectuează zilele de concediu.

(3) Pentru salariații încadrați cu fracțiuni de normă, indemnizația de concediu de odihnă se calculează avându-se în vedere veniturile prevăzute la alin. (1), cuvenite pentru fracțiunea sau fracțiunile de normă care se iau în calcul.

(4) Prevederile alin. (1)-(3) se aplică și în cazul efectuării concediului restant din anul 1991.

(5) Indemnizația de concediu de odihnă se plătește cu cel puțin 5 zile înaintea plecării în concediu”.

O.G. nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, cu modificările ulterioare

„Art. 22

(1) Funcționarii publici au dreptul anual la un concediu de odihnă plătit, în raport cu vechimea lor în muncă, după cum urmează:

Vechimea în muncă	Durata concediului de odihnă
până la 10 ani	21 de zile lucrătoare
peste 10 ani	25 de zile lucrătoare

(2) Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an calendaristic, integral sau fracționat. În cazul în care programarea concediului se face fracționat, conducătorul autorității sau instituției publice este obligat să stabilească programarea astfel încât una dintre fracțiuni să fie de cel puțin 15 zile lucrătoare, neîntreruptă. La solicitarea motivată a funcționarului public, se pot acorda fracțiuni neîntrerupte mai mici de 15 zile lucrătoare.

(3) «abrogat»

(4) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă în cazul încetării raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici.

(5) Funcționarii publici beneficiază, pe perioada efectuării concediului anual de odihnă la care sunt îndreptățiți conform legii, de o indemnizație pentru concediul de odihnă. La determinarea indemnizației de concediu de odihnă se vor lua în calcul, pe lângă salariul de bază, și sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

(6) La cererea funcționarului public, indemnizația de concediu de odihnă se plătește de către autoritatea sau instituția publică cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de plecarea în concediu.

(7) Celelalte prevederi ale Hotărârii Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, rămân în vigoare”.

O.G. nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în

sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare

„Art. 23

(1) Personalul contractual din sectorul bugetar are dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă și la alte concedii, în condițiile legii.

(2) Durata minimă a concediului de odihnă este de 21 de zile lucrătoare pe an.

(3) La determinarea indemnizației de concediu de odihnă se vor lua în calcul, pe lângă salariul de bază, și sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

(4) «abrogat»

(5) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării raporturilor juridice de muncă.

(6) Celelalte prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, rămân în vigoare.

(7) Indemnizația de concediu de odihnă se plătește de către angajator cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de plecarea în concediu”.

Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare

„Indemnizația de hrană

Art. 18

(1) Începând cu 1 octombrie 2023, ordonatorii de credite acordă obligatoriu, lunar, pentru personalul încadrat ale cărui salarii lunare nete sunt de până la 8.000 lei inclusiv, indemnizații de hrană la nivelul anual a două salarii minime pe economie în vigoare la data de 1 ianuarie 2019, actualizat anual cu indicele prețului de consum comunicat anual de Institutul Național de Statistică, începând cu 2025, cu excepția personalului Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Justiției, Administrației Naționale a Penitenciarelor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, precum și a personalului poliției locale care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(11) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și personalului Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și instituțiilor sale subordonate, care beneficiază în continuare de drepturi de hrană, în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare.

(12) Pentru personalul din sistemul de învățământ acordarea indemnizației de hrană prevăzute la alin. (1) se stabilește prin raportare la salariul net cuvenit funcției de bază.

(2) Indemnizațiile de hrană prevăzute la alin. (1) se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 alin. (1).

(3) Personalul care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, beneficiază de drepturi de hrană potrivit Ordonanței Guvernului nr. 26/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și nu este angajat/încadrat în instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv în cadrul poliției locale, beneficiază exclusiv de indemnizația de hrană prevăzută la alin. (1).

(4) Indemnizația de hrană nu se acordă persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite.

(5) Pentru personalul din sistemul sanitar care a beneficiat în anul 2017 de tichete de masă, indemnizația de hrană se acordă începând cu 1 ianuarie 2018, în cuantumul lunar stabilit la alin. (1).

(6) Indemnizația de hrană acordată potrivit alin. (5) nu va fi inclusă în anul 2018 la stabilirea limitei de sporuri prevăzute la art. 25 alin. (2).

(7) Începând cu luna mai 2018 și până la data de 30 noiembrie 2018 personalul din învățământul superior de stat poate beneficia de indemnizația de hrană, în cuantumul lunar stabilit la alin. (1), care se acordă în exclusivitate din venituri proprii ale universităților de stat.

(8) Indemnizația de hrană acordată potrivit alin. (7) nu va fi inclusă în anul 2018 la stabilirea limitei de sporuri prevăzute la art. 25 alin. (1)".

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 13/2024

Prin Decizia nr. 13/2024, ÎCCJ (Complet RIL) *a admis* recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 150 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, cu modificările ulterioare, art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a

salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare:

Indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici”.

**DECIZIE ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 15/2024
(M. OF. NR. 1058/22.10.2024): ART. 295 ALIN. (1)
DIN CODUL PENAL**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 15/2024 (M. Of. nr. 1058 din 22 octombrie 2024)	Complet RIL	Art. 295 alin. (1) și art. 308 alin. (1) din Codul penal Art. 139 alin. (2) și art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală	<i>Infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 295 alin. (1) cu aplicarea art. 308 alin. (1) din Codul penal nu poate fi încadrată în noțiunea de infracțiune contra patrimoniului.</i>

În M. Of. nr. 1058 din data de 22 octombrie 2024, s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 15/2024** pentru admiterea recursului în interesul legii privind imposibilitatea încadrării infracțiunii de delapidare prevăzută de art. 295 alin. (1) cu aplicarea art. 308 alin. (1) din Codul penal nu în noțiunea de infracțiune contra patrimoniului.

Obiectul recursului în interesul legii

Dacă infracțiunea de delapidare în formă atenuată, prevăzută de art. 295 alin. (1) raportat la art. 308 alin. (1) din Codul penal, poate fi încadrată în noțiunea de infracțiune contra patrimoniului la care se referă art. 139 alin. (2) și art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală?

Codul penal

„Art. 295: Delapidarea

(1) Însușirea, folosirea sau traficarea de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se

pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică”.

„Art. 308: Infrațiuni de corupție și de serviciu comise de alte persoane”

(1) Dispozițiile art. 289-292, 295, 297-300 și art. 304 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice”.

Codul de procedură penală

„Art. 139: Supravegherea tehnică

(2) Supravegherea tehnică se poate dispune în cazul infracțiunilor contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de droguri, infracțiunilor la regimul privind substanțele dopante, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, infracțiunilor privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare, al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, de trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, de spălare a banilor, de falsificare de monede, timbre sau de alte valori, de falsificare de instrumente de plată electronică, în cazul infracțiunilor care se săvârșesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică, contra patrimoniului, de șantaj, de viol, de lipsire de libertate în mod ilegal, de evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție și al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene ori în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare”.

„Art. 152: Obținerea datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului

(1) Organele de urmărire penală, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, pot solicita date de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) sau a unei infracțiuni de concurență neloială, de evadare, de fals în înscrisuri, infracțiuni privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare, al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, a unei infracțiuni privind nerespectarea dispozițiilor privind introducerea în țară de deșeuri și reziduuri, a unei infracțiuni privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc ori a unei infracțiuni privind regimul juridic al precursorilor de droguri și infracțiuni referitoare la operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive asemănătoare celor determinate de substanțele și produsele stupefiante sau psihotrope;”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 15/2024

Prin Decizia nr. 15/2024, ÎCCJ (Complet RIL) *a admis* recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că: **„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală stabilește că infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 295 alin. (1) cu aplicarea art. 308 alin. (1) din Codul penal nu poate fi încadrată în noțiunea de infracțiune contra patrimoniului”**.

HP

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 46/2024
(M. OF. NR. 1007/08.10.2024): ART. 24 LIT. B)
DIN LEGEA NR. 50/1991 PRIVIND AUTORIZAREA
EXECUTĂRII LUCRĂRILOR DE CONSTRUCȚII**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 46/2024 (M. Of. nr. 1007 din 8 octombrie 2024)	Complet DCD	Art. 24 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	<i>Infrațiunea prevăzută în art. 24 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, constând în continuarea executării lucrărilor după dispunerea opririi acestora de către organele de control competente potrivit legii, nu vizează și situația în care lucrările continuă după dispunerea opririi acestora de către organele de urmărire penală.</i>

În M. Of. nr. 1007 din data de 8 octombrie 2024 s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 46/2024** referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „Dacă infrațiunea prevăzută în art. 24 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, constând în continuarea executării lucrărilor, după dispunerea opririi acestora de către organele de control competente potrivit legii, vizează deopotrivă aceeași conduită

interzisă, incriminată ca infracțiune și în cazul în care lucrările nu se opresc, dar sistarea lor este dispusă de către organele de urmărire penală?”.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

„Dacă infracțiunea prevăzută în art. 24 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții constând în continuarea executării lucrărilor, după dispunerea opririi acestora de către organele de control competente potrivit legii, vizează deopotrivă aceeași conduită interzisă, incriminată ca infracțiune și în cazul în care lucrările nu se opresc, dar sistarea lor este dispusă de către organele de urmărire penală?”

Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

„Art. 24

Constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă următoarele fapte:

a) executarea fără autorizație de construire sau de desființare ori cu nerespectarea prevederilor acesteia a lucrărilor prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b), cu excepțiile prevăzute de lege;

b) continuarea executării lucrărilor după dispunerea opririi acestora de către organele de control competente, potrivit legii;

c) întocmirea ori semnarea documentațiilor tehnice – D.T. necesare pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, precum și a proiectelor tehnice și a documentațiilor de execuție, pentru alte specialități decât cele certificate prin diplomă universitară, în condițiile prevăzute la art. 9”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 46/2024

Prin **Decizia nr. 46/2024**, ÎCCJ (Complet DCD) a *admis* sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală în Dosarul nr. 7.387/197/2021 și, în consecință, a stabilit că: **„Infracțiunea prevăzută în art. 24 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, constând în continuarea executării lucrărilor după dispunerea opririi acestora de către organele de control competente potrivit legii, nu vizează și situația în care lucrările continuă după dispunerea opririi acestora de către organele de urmărire penală”.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 40/2024
(M. OF. NR. 1017/11.10.2024): ART. 39 ALIN. (1) ȘI (4)
RAPORTAT LA ART. 6 LIT. A), B) ȘI C) DIN LEGEA-CADRU
NR. 153/2017 PRIVIND SALARIZAREA PERSONALULUI
PLĂTIT DIN FONDURI PUBLICE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 40/2024 (M. Of. nr. 1017 din 11 octombrie 2024)	Complet DCD	Art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	<i>La stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a ÎCCJ pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.</i>

În M. Of. nr. 1017 din data de 11 octombrie 2024 s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 40/2024** în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

„Art. 6: Principii

Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;”

„Art. 39: Aplicarea tranzitorie

(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/îndemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 40/2024

Prin **Decizia nr. 40/2024**, ÎCCJ (Complet DCD) a **admis** sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 6.533/3/2022 și, în consecință, a stabilit că: **„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept”.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 39/2024
(M. OF. NR. 1047/18.10.2024): UTILIZAREA ÎNREGISTRĂRILOR
CONVORBIRILOR TELEFONICE REALIZATE FĂRĂ ACORDUL
INTERLOCUTORULUI ÎN LITIGIILE DE MUNCĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 39/2024 (M. Of. nr. 1047 din 18 octombrie 2024)	Complet DCD	Art. 341 alin. (2) din Codul de procedură civilă	<i>Proba cu înregistrarea unei convorbiri telefonice între un salariat și un alt salariat sau reprezentant al angajatorului, solicitată într-un litigiu împotriva angajatorului, este admisibilă, chiar dacă înregistrarea a fost efectuată fără acordul și/sau informarea prealabilă a interlocutorului, cu condiția asigurării unui just echilibru între dreptul la probă, pe de o parte, și dreptul la viața privată, pe de altă parte, în sensul că încuviințarea probei trebuie să fie indispensabilă exercițiului dreptului la probă și strict proporțională cu acest scop.</i>

În M. Of. nr. 1047 din data de 18 octombrie 2024 s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 39/2024** pentru admiterea unei hotărâri prealabile privind condițiile utilizării înregistrărilor convorbirilor telefonice realizate fără acordul interlocutorului în litigiile de muncă.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

„Dacă înregistrările audio ale unor convorbiri telefonice ale salariatului cu alți salariați sau alți reprezentanți identificabili ai angajatorului, pe care salariatul le solicită ca probe în cadrul judecății în contradictoriu cu angajatorul, pot fi considerate mijloace de probă, indiferent dacă persoana cu care salariatul a purtat conversația a fost sau nu încunostințată și și-a exprimat acordul pentru înregistrarea respectivei convorbiri?”.

Codul de procedură civilă

„Art. 341: Lucrurile ca mijloace de probă

(2) Sunt, de asemenea, mijloace materiale de probă și fotografiile, fotocopiile, filmele, discurile, benzile de înregistrare a sunetului, precum și alte asemenea mijloace tehnice, dacă nu au fost obținute prin încălcarea legii ori a bunelor moravuri”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 39/2024

Prin **Decizia nr. 39/2024**, ÎCCJ (Complet DCD) a **admis** sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și, în consecință, a stabilit că: **„În interpretarea și aplicarea art. 341 alin. (2) din Codul de procedură civilă și prin raportare la dispozițiile art. 74 și 75 din Codul civil, proba cu înregistrarea unei convorbiri telefonice între un salariat și un alt salariat sau reprezentant al angajatorului, solicitată într-un litigiu împotriva angajatorului, este admisibilă, chiar dacă înregistrarea a fost efectuată fără acordul și/sau informarea prealabilă a interlocutorului, cu condiția asigurării unui just echilibru între dreptul la probă, pe de o parte, și dreptul la viața privată, pe de altă parte, în sensul că încuviințarea probei trebuie să fie indispensabilă exercițiului dreptului la probă și strict proporțională cu acest scop”.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 41/2024
(M. OF. NR. 1056/18.10.2024): CONCEDIUL DE ODIHNĂ
PLĂTIT AL PERSONALULUI DIDACTIC**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 41/2024 (M. Of. nr. 1056 din 21 octombrie 2024)	Complet DCD	Art. 106 alin. (1) și art. 144 din Codul muncii Art. 220 alin. (1) și (5) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023 Art. 267 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011 Art. 5 alin. (1) din Normele metodologice (...) aprobate prin OME nr. 4.050/2021	<i>Cadrele didactice în activitate care desfășoară și activitate în regim de plată cu ora prin cumul de contracte individuale de muncă la aceeași unitate de învățământ preuniversitar nu beneficiază de concediu de odihnă plătit și pentru timpul efectiv lucrat în regim de plată cu ora, respectiv de indemnizația aferentă zilelor de concediu de odihnă cuvenite și neefectuate la încetarea contractului individual de muncă pe perioadă determinată.</i>

În M. Of. nr. 1056 din data de 21 octombrie 2024 s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 41/2024** în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la concediul de odihnă plătit și pentru timpul efectiv lucrat în regim de plată cu ora, respectiv de indemnizația aferentă la încetarea contractului individual de muncă pe perioadă determinată de cadrele didactice care desfășoară și activitate în regim de plată cu ora prin cumul de contracte individuale de muncă la aceeași unitate de învățământ preuniversitar.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Dacă, în interpretarea art. 106 alin. (1) și art. 144 din Codul muncii, art. 220 alin. (1) și (5) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 267 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 5 alin. (1) din Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat, aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021, cadrele didactice în activitate care desfășoară și activitate în regim de plată cu ora prin cumul de contracte individuale de muncă la aceeași unitate de învățământ preuniversitar (de exemplu, au un contract individual de muncă pe durată nedeterminată pentru funcția de bază cu norma întreagă, precum și un contract individual de muncă pe perioadă determinată pentru activitatea prestată în regim de plată cu ora) pot beneficia de concediu de odihnă plătit și pentru timpul efectiv lucrat în regim de plată cu ora, respectiv de indemnizația aferentă zilelor de concediu de odihnă cuvenite și neefectuate, la încetarea contractului individual de muncă pe durată determinată, conform art. 146 alin. (3) din Codul muncii?

Codul muncii

„Art. 106 – (1) Salariatul încadrat cu contract de muncă cu timp parțial se bucură de drepturile salariaților cu normă întreagă, în condițiile prevăzute de lege și de contractele colective de muncă aplicabile”.

„Art. 144

(1) Dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat tuturor salariaților.

(2) Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări”.

„Art. 146 – (3) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă”.

Legea educației naționale nr. 1/2011

„Art. 267 – (1) Cadrele didactice beneficiază de concediu anual cu plată, în perioada vacanțelor școlare, cu o durată de 62 de zile lucrătoare; în cazuri bine justificate, conducerea unității de învățământ poate întrerupe concediul legal, persoanele în cauză urmând a fi remunerate pentru munca depusă”.

„Art. 270 – Normele metodologice referitoare la efectuarea concediului legal vor fi elaborate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului împreună cu reprezentanții organizațiilor sindicale reprezentative la nivel de ramură a învățământului”.

Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023

„Art. 220 – (1) Cadrele didactice din unitățile de învățământ de stat beneficiază de concediu de odihnă, anual, cu plată, în perioada vacanțelor școlare, cu o durată de 62 de zile lucrătoare. În cazuri bine justificate, conducerea unității de învățământ poate întrerupe concediul legal, persoanele în cauză urmând a fi remunerate pentru munca depusă.

(5) Normele metodologice referitoare la efectuarea concediului de odihnă anual sunt aprobate prin ordin al ministrului educației după consultarea cu reprezentanții federațiilor sindicale reprezentative la nivel de sector de negociere colectivă învățământ preuniversitar”.

Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic din învățământ, aprobate prin OMECTS nr. 5.559/2011

„Art. 5

(1) Cadrele didactice în activitate care desfășoară și activitate în regim de plată cu ora au dreptul la concediul de odihnă plătit numai pentru funcția de bază, pentru care s-a încheiat contractul de muncă”.

Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat, aprobate prin OME nr. 4.050/2021

„Art. 5 – (1) Cadrele didactice în activitate care desfășoară și activitate în regim de plată cu ora au dreptul la concediu de odihnă plătit numai pentru funcția de bază pentru care s-a încheiat contractul individual de muncă”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 41/2024

Prin **Decizia nr. 41/2024**, ÎCCJ (Complet DCD) a *admis* sesizarea formulată de Tribunalul Covasna – Secția civilă în Dosarul nr. 582/119/2024 și, în consecință, a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 106 alin. (1), art. 144 și art. 146 alin. (3) din Codul muncii, art. 220 alin. (1) și (5) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 267 alin. (1) și art. 270 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 5 alin. (1) din Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat, aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021, cadrele didactice în activitate care desfășoară și activitate în regim de plată cu ora prin cumul de contracte individuale de muncă la aceeași unitate de învățământ preuniversitar nu beneficiază de concediu de odihnă plătit și pentru timpul efectiv lucrat în regim de plată cu ora, respectiv de indemnizația aferentă zilelor de concediu de odihnă cuvenite și neefectuate la încetarea contractului individual de muncă pe perioadă determinată”.

**DECIZIE ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 45/2024
(M. OF. NR. 1062/23.10.2024): ART. 246 DIN CODUL PENAL**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 45/2024 (M. Of. nr. 1062 din 23 octombrie 2024)	Complet DCD	Art. 246 din Codul penal	<i>În cazul infracțiunii de deturnare a licitațiilor publice prevăzute de art. 246 din Codul penal, elementul material constând în modalitatea normativă a îndepărtării nu se realizează și atunci când, prin corupere, se retrage de la o licitație publică chiar autorul faptei.</i>

În M. Of. nr. 1062 din 23 octombrie 2024 s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 45/2024** în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, în cazul infracțiunii de deturnare a licitațiilor publice prevăzute de art. 246 din Codul penal, elementul material constând în modalitatea normativă a îndepărtării se realizează și atunci când, prin corupere, se retrage de la o licitație publică chiar autorul faptei, respectiv subiectul activ al infracțiunii”.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Dacă, în cazul infracțiunii de deturnare a licitațiilor publice prevăzute de art. 246 din Codul penal, elementul material constând în modalitatea normativă a îndepărtării se realizează și atunci când, prin corupere, se retrage de la o licitație publică chiar autorul faptei, respectiv subiectul activ al infracțiunii.

Codul penal

Art. 246

„Fapta de a îndepărta, prin constrângere sau corupere, un participant de la o licitație publică ori înțelegerea între participanți pentru a denatura prețul de adjudecare se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 45/2024

Prin **Decizia nr. 45/2024**, ÎCCJ (Complet DCD) a *admis* sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că:

Admite sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în cazul infracțiunii de deturnare a licitațiilor publice prevăzute de art. 246 din Codul penal, elementul material constând în modalitatea normativă a îndepărtării se realizează și atunci când, prin corupere, se retrage de la o licitație publică chiar autorul faptei, respectiv subiectul activ al infracțiunii” și stabilește că:

În cazul infracțiunii de deturnare a licitațiilor publice prevăzute de art. 246 din Codul penal, elementul material constând în modalitatea normativă a îndepărtării nu se realizează și atunci când, prin corupere, se retrage de la o licitație publică chiar autorul faptei.

DECIZIE ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 44/2024
(M. OF. NR. 1065/24.10.2024): ART. 60 PCT. 5, ART. 1381
ȘI ART. 154 ALIN. (1) LIT. R) C. FISC.;
ART. 13 ALIN. (6) C. PROC. FISC.

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 44/2024 (M. Of. nr. 1065 din 24 octombrie 2024)	Complet DCD	Art. 60 pct. 5, art. 1381 și art. 154 alin. (1) lit. r) C. fisc., Art. 13 alin. (6) C. proc. fisc.	<i>Constatările anterioare ale unui inspectorat teritorial de muncă, care obligă un angajator la plata salariului minim brut pe țară garantat în plată pentru sectorul construcții, nu constituie temei pentru obligarea ulterioară a organului fiscal la recunoașterea dreptului la aplicarea facilităților fiscale reglementate de art. 60 pct. 5, art. 138¹ și art. 154 alin. (1) lit. r) C. fisc.</i>

În M. Of. nr. 1065 din 24 octombrie 2024 s-a publicat **Decizia ÎCCJ nr. 44/2024** în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în ceea ce privește interpretarea și aplicarea **dispozițiilor art. 60 alin. (5), ale art. 138¹, ale art. 154 alin. (1) lit. r) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și ale art. 13 alin. (6) din Codul de procedură fiscală.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

- Art. 60 alin. (5) C. fisc.
- Art. 138¹ C. fisc.
- Art. 154 alin. (1) lit. r) C. fisc.
- Art. 13 alin. (6) C. proc. fisc.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 44/2024

Prin **Decizia nr. 45/2024**, ÎCCJ (Complet DCD) a *admis* sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 8 ianuarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.654/88/2022, și, în consecință, a stabilit că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 60 pct. 5, ale art. 138¹ și ale art. 154 alin. (1) lit. r) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal (forma în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2021), angajatorii cu obiect de activitate declarat „Fabricarea de construcții metalice și părți componente ale structurilor metalice” – cod CAEN 2511 aplică facilitățile fiscale doar pentru acele activități aflate în legătură directă cu activități din sectorul construcții, definite ca atare la secțiunea F – „Construcții” a Ordinului nr. 337/2007.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, constatările anterioare ale unui inspectorat teritorial de muncă, care obligă un angajator la plata salariului minim brut pe țară garantat în plată pentru sectorul construcții, nu constituie temei pentru obligarea ulterioară a organului fiscal la recunoașterea dreptului la aplicarea facilităților fiscale reglementate de art. 60 pct. 5, art. 138¹ și art. 154 alin. (1) lit. r) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.